

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 69.888 van 28 november 1997

A.56.513/VIII-248
(voorheen VI-11.738)
A.62.485/VIII-249
(voorheen VI-12.340)

In zake : **LEJOINT** Yves,
rue du Centenaire 35
5336 Assesse,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 18 februari 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Yves LEJOINT de nietigverklaring vordert van de beslissing van 21 december 1993 van de gewestelijke directeur der belastingen te Luik om hem preventief in zijn functie te schorsen, alsmede van het ministerieel besluit van 28 januari 1994 waarbij die schorsing wordt bekrachtigd;

Gezien het op 23 februari 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Yves LEJOINT de nietigverklaring vordert van het ministerieel besluit van 28 november 1994 waarbij hem het recht wordt ontzegd om zijn aanspraken op bevordering en weddeverhoging te doen gelden vanaf 8 februari 1994 en waarbij zijn wedde wordt

verminderd met 20 pct. vanaf diezelfde datum voor de volledige duur van de schorsing in het belang van de dienst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 april 1997 tot samenvoeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 23 april 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 augustus 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 10 oktober 1997;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. THIEL, loco Mr. TRAUSCHT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mevr. ROLAND, inspecteur bij een belastingbestuur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak :

1. Verzoeker is ontvanger C bij de administratie der directe belastingen; hij werkte op het ontvangkantoor te Waver toen, op 20 november 1992, comptabiliteitsinspecteur MAISSE aan de directeur der belastingen te Namen een rapport toezond om hem in kennis te stellen van een reeks onregelmatigheden die bij verzoeker waren vastgesteld.

2. Op 27 november 1992 wordt verzoeker met ingang van 1 december 1992 ambtshalve in het belang van de dienst overgeplaatst naar het ontvangkantoor te Geldenaken.

3. Op 15 december 1992 wordt hem door comptabiliteitsinspecteur MAISSE een verzoek om verantwoording toegestuurd, waarop hij antwoordt op 19 januari 1993.

Op 17 mei 1993 wordt hem een vraag om bijkomende verantwoording toegezonden, waarop hij antwoordt op 26 mei 1993.

4. Op 19 augustus 1993 zendt comptabiliteitsinspecteur MAISSE een verslag aan de directeur-generaal van de administratie der directe belastingen, waarin hij voorstelt verzoeker als tuchtstraf terugzetting in de graad van adjunct-verificateur op te leggen.

5. Op 21 december 1993 wordt verzoeker gehoord door de gewestelijke directeur der belastingen te Luik en dezelfde dag wordt hij in het belang van de dienst geschorst in zijn functie. Verzoeker preciseert in zijn uiteenzetting van de feiten, zonder te worden tegengesproken door de verwerende partij, dat de gewestelijke directeur hem het schorsingsbesluit heeft afgegeven op het einde van dat verhoor.

Dat is de eerste bestreden handeling.

6. Op 28 januari 1994 wordt bij ministerieel besluit de schorsing van verzoeker in zijn functie in het belang van de dienst bekrachtigd.

Dat is de tweede bestreden handeling.

7. Op 8 februari 1994 deelt auditeur-generaal AUSPERT, namens de directeur-generaal, aan verzoeker mee dat is voorgesteld hem het recht te ontzeggen om zijn aanspraken op bevordering en weddeverhoging te doen gelden en zijn wedde te verminderen met 20 pct. vanaf 8 februari 1994.

8. Verzoeker stelt vervolgens beroep in bij de raad van beroep, zowel tegen de handhaving van de preventieve schorsing als tegen het voorstel om zijn wedde te verminderen.

Op 22 september 1994 wijst de raad van beroep de beroepen af.

9. Bij ministerieel besluit van 28 november 1994 wordt verzoeker het recht ontzegd zijn aanspraken op bevordering en weddeverhoging te doen gelden en wordt zijn wedde verminderd met 20 pct.

Dat is de derde bestreden handeling;

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt die ontleend is aan het gemis van belang van verzoeker bij zijn eerste beroep; dat ze betoogt dat de beslissing tot verwijdering uit de dienst in afwachting dat de lopende tuchtprocedure is afgelopen gewoon een ordemaatregel zou zijn waartegen geen beroep kan worden ingesteld zolang deze niet gepaard gaat met aanvullende maatregelen en dat die beslissing geen weerslag heeft op de betaling van de wedde;

Overwegende dat de preventieve schorsing in casu een maatregel is waartoe beslist is wegens het gedrag van verzoeker; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van Rijksambtenaren in het belang van de dienst en van het algemene beginsel van de rechten van verdediging;

Overwegende dat verzoeker betoogt dat hij zijn verdediging niet naar behoren heeft kunnen voorbereiden aangezien in de oproeping voor het verhoor niet de juiste gegevens vermeld waren waarover hij zich zou moeten verantwoorden; dat hij bovendien aanvoert dat de eerste bestreden handeling hem eigenhandig is afgegeven na afloop van het verhoor, wat aantoonde dat de beslissing was genomen vóór het verhoor en niet ernstig beïnvloed is geweest door dat verhoor en dat er geen enkel nieuw verhoor heeft plaatsgehad vóór de uitvaardiging van het bekrachtigingsbesluit;

Overwegende dat de verwerende partij inzonderheid betoogt dat verzoeker niet kan volhouden dat hij zijn verdediging niet naar behoren heeft kunnen

voorbereiden omdat de oproeping geen motivering bevatte in zoverre, aangezien het tuchtonderzoek begonnen was op 15 december 1992, hij niet redelijkerwijze kon beweren dat hij de grieven niet kende die hem ten laste werden gelegd; dat ze hierop overigens laat volgen dat de schending van de rechten van verdediging niet kan worden aangevoerd tot staving van een verzoek tot nietigverklaring van een maatregel van preventieve schorsing, die slechts een bewarende maatregel is;

Overwegende dat verzoeker beweert, zonder op enige manier ook te worden tegengesproken door de verwerende partij of door de gegevens van het administratief dossier, dat het schorsingsbesluit hem is afgegeven door de gewestelijke directeur op het einde van het verhoor van 21 december 1993; dat uit die omstandigheid blijkt dat het verhoor zuiver formeel was; dat zoals hierboven is gezegd, de maatregel tot schorsing in casu een maatregel is die nadeel berokkent; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van Rijksambtenaren in het belang van de dienst;

Overwegende dat verzoeker inzonderheid in een eerste onderdeel betoogt dat de bestreden handelingen geen enkele overweging bevatten in verband met het belang van de dienst die de genomen maatregel zou rechtvaardigen; dat hij meent dat dit gebrek aan motivering des te frappanter is omdat de feiten zich hebben voorgedaan tussen 1987 en 1992, dat een onderzoek is ingesteld vanaf december 1992 en dat hij, sinds die

datum, werkzaam is in Geldenaken zonder dat zich problemen voordoen;

Overwegende dat de verwerende partij betwist dat de bestreden handeling niet gemotiveerd zou zijn; dat het volgens haar onbetwistbaar is dat de afdoende aanwijzingen die sinds de maand december 1992 ten laste van verzoeker zijn vastgesteld en waarvan de ernst steeds duidelijker is geworden naarmate het tuchtonderzoek vorderde, op zichzelf duidelijk aantonen dat het dringend noodzakelijk is een ambtenaar wiens tekortkomingen van die aard waren dat er redelijkerwijs geen enkel vertrouwen meer in hem kon worden gesteld, af te houden van de uitoefening van enig administratief ambt;

Overwegende dat de enige rechtvaardiging van de bestreden maatregel ten aanzien van het belang van de dienst die in de bestreden handelingen wordt gegeven de ernst van de ten laste gelegde feiten is; dat dat middel alleen ontoereikend is om uit te leggen waarom het absoluut noodzakelijk was verzoeker te schorsen in zijn ambt, des te meer daar de belangrijkste feiten bekend waren sinds de maand november 1992, dat verzoeker verantwoording had afgelegd in de maand januari 1993 en dat hij, tot de bestreden handeling is tot stand gekomen, in dienst is gehouden, zij het voor een andere dienst, en dat er hem geen nieuw feit ten laste is gelegd; dat de rechtvaardiging, gegeven in de memorie van antwoord, dat gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan wegwerken; dat het eerste onderdeel van het middel gegrond is;

Overwegende dat een ambtenaar het recht ontzeggen om zijn aanspraken op bevordering en op verhoging in wedde te doen gelden een accessorium is van de hoofdmaatregel van schorsing in het belang van de

dienst en dat de onwettigheid van het besluit waarbij die maatregel wordt uitgevaardigd de onwettigheid van de aanvullende maatregelen met zich meebrengt;

Overwegende dat er geen aanleiding is om het tweede onderdeel van het tweede middel, noch het derde middel te onderzoeken, die, gesteld dat ze gegrond zijn, geen ruimere nietigverklaring kunnen meebrengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

- het besluit van 21 december 1993 van de gewestelijke directeur der belastingen te Luik waarbij Yves LEJOINT preventief in zijn ambt wordt geschorst, alsmede het ministerieel besluit van 28 januari 1994 waarbij die beslissing wordt bekrachtigd;
- het ministerieel besluit van 28 november 1994 waarbij Yves LEJOINT het recht wordt ontzegd om zijn aanspraken op bevordering en op verhoging in wedde te doen gelden vanaf 8 februari 1994 en waarbij zijn wedde wordt verminderd met 20 pct. vanaf diezelfde datum voor de volledige duur van de schorsing in het belang van de dienst.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 8.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing, op achtentwintig november 1900
zevenennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.